

MARIANA MICHALSKÁ

PRÍBEH ZHÝRALEHO
KŇAZA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-560-0482-1

Mariana Michalská

Príbeh zhýralého

kňaza

Korektúra: Čengelová Mária, Kliment Marian
Vydalo: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2024

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0482-1

Motto

*„Nehľadám Ťa, Bože, našiel som Ťa. Len nie tam, kde
to chceli ostatní*

autorka

Volám sa Michal. Stačí iba to. Nikto ma už aj tak nepozná po priezvisku. Prečo?

Nuž kto by sa staral o „skrachovaného" kňaza, zhanobiaceho česť rodiny a rodnej dediny, ktorá do neho vkladala veľké nádeje, že preslávi zapadákov ako Bohu zasvätený muž.

No, ale po poriadku. Teda, ako som už v úvode povedal - volám sa Michal. Keď som sa horko-ťažko v novembrový upršaný deň vypýtal na svet, babica už vopred vraj zalamovala rukami. Vraj dieťa, ktoré príde v takomto nečase na svet, bude prinášať nešťastie celej rodine. A ešte o mesiac skôr. Ani sanitku nestačili zavolať.

Ako posledný - desiaty- poškrabok. Otec bol rád, že aspoň sa na staré kolená dožil syna, keď doteraz mu len dievky peniaze s venom z domu vynášali.

Z deviatich mal doma, chvalabohu, už len tri a aj tie sa mali čochvíľa pobrat' svetom.

Takže konečne sa dožil v päťdesiatke aj dediča.

Mamka vraj pri mne veľmi trpela. Po pôrode bola stále chorľavá a slabá. Trvalo skoro tri roky, kým sa ako - tak dala dokopy. Všade som bol mamke za pätami. Či už v kuchyni, na dvore alebo na poli. Motal som sa popod nohy komu sa kde dalo. Ale zjavne to všetci prehliadali.

„Prečo ho trošku neusmerníte, pani suseda?“ - šomrala suseda od výše, keď som jej ako batol'a naháňal sliepky po dvore.

„Ale prečo?“ - čudovala sa mamka.

„Veď je to dieťa. Napokon nerobí nič zlé. Zaujímajú ho zvieratká. Žije s nimi a miluje ich. Však ich netýra. Len naháňa.“

Tým sa to však neskončilo. Kamarátov som nemal, lebo chalani z dediny ma buď obchádzali alebo sa mi vysmievali, keď vybl'akovali po mne:

„Mamin cecek! Mamina sukňa! Vlez materi pod sukňu!“

No, čo už. Mamka vzdychala, otec chodil zachmúrený. Chlapi mu v krčme dohovárali, nech so mnou niečo robia.

„Ale, čo podľa vás? Veď je to normálne dieťa. Aj keď nám ho Boh nadelil neskoro. Budem nám oporou a radosťou v budúcnosti. Boh nám ho zoslal, Bohu ho vrátíme. Bude kňazom.“

V tomto momente bol môj osud spečatený. Toto rozhodnutie oznámil mamke hneď po príchode a tá len spľasla rukami.

„Starý, ty si sa dočista zbláznil!?! To, že sme katolíci, neznamená, že si dáme jediného syna zavrieť medzi kostolné múry!“

„Už som povedal! Moje slovo vždy platilo a bude platiť, pokiaľ budem chodiť po tejto zemi!“

„Bože, Bože!“ - zavzdychala mamka, ale radšej už nič nepovedala.

Ako za trest som vychodil základku s posmeškami, bitkami, kopancami... .

Mamka plakávala po kútoch, aby ju otec nevidel, ja som sa pred ním radšej ani nevyzliekol. Ešte, ako na potvoru, som bol najlepším žiakom triedy.

Čo som komu urobil?!

To najhoršie však ešte len malo prísť. Gymnázium. Nebolo sa kde rozhodovať. Otec, hoci na začiatku tajne dúfal, že prevezmem žezlo stolára, nezabúdal na svoj sľub. Skoro sedemdesiat ročný, zato pamäť ako slon. Vybrali sme gymnázium v Košiciach.

„Nemusíš sa báť. Z týchto faganov tam nikto nepôjde. Noví spolužiaci, nový život.“ - povedal s istotou, ktorej som ja ani za mak neveril.

Prečo by to malo byť teraz iné? Celý život som bol pre každého iba „mamičkina sukňa,“ tak prečo by to tentoraz malo byť iné? Dobre. Možno ma tam nepoznajú. Ale určite sa to nejako dozvedia. Na to som mohol vziať jed. Decká sú hnusáci, keď vycítia, že je niekto iný ako oni. Stačí, keď je lepší v učení. S týmto bol u mňa najväčší problém.

Nebol som bifľoš. Práve, že som sa nepotreboval ani veľa učiť. Všetko sa na mňa prilepilo ako včely na med. Profesori ma dávali za príklad ostatným spolužiakom, a to veru nemali robiť. Chalani na mňa zazerali, baby slepo závideli. Hlavne vtedy, keď som sa prihovril nejakej a tá si už namýšľala, že jej nadbieham.

Iba jedna mi na gymply zlomila srdce - práve tá, ktorá sa mi páčila najviac, a ktorej som sa bál prihovoriť. Krásna Júlia. Bola naozaj okrasou triedy. Chlapci o ňu súťažili, iba ja som sa pri nej držal bokom. Dievča z úplne iných pomerov, ja poškrabok z desiatich detí, ona miliónársky jedináčik.

Ani v najtajnejších snoch som nemohol dúfať, že by taká žena o mňa čo i len pohl'adom zavadila. A tak som len potajomky trpel a pozeral ako za ňou tí bastardi slintali. Samozrejme, nezaobišlo sa to bez ich úškrnov na moju adresu.